

MEKKE'NİN FETHİ NEDEN SONA BIRAKILDI?

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 04.02.2009 tarihli (52.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz kardeşler;

Mekke'nin Fethi'ni konuşacağız. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin kendi sağlığında katıldığı cihat hareketlerinin en önemlileri, Kur'an'ı Kerim'in üzerinde en çok durduğu gazvelerden -bizim lisanımızdaki söylemiyle savaşlardan- birisi Mekke'nin fethidir.

Kardeşler;

Ne yazık ki Ümmet'imiz kendisine ait olmayan deyimleri kullanmak zorunda kaldı. Bizim Peygamberimiz gazve yaptı, cihat yaptı, savaş yapmadı ama biz Bedir Savaşı demek zorunda kalıyoruz, Uhud Savaşı demek zorunda kalıyoruz, Mekke'nin Fethi'ni savaş olarak anlatmak zorunda kalıyoruz. Savaş başka şey, fetih başka şey. Sultan Fatih İstanbul'u fethetti, Anadolu fethedildi, Malazgirt fetihtir. Fetih başka şey, işgal başka şey ve savaş başka şeydir. Biz fetih Ümmeti'yiz. Ama Avrupalılar savaş ırkıdır, savaşçıdır, toprak için savaşır, toprağın altındaki maden için savaşır. Biz toprağın kendisi veya altındaki madeni için değil, üstünde yaşayan insanın imanı için savaş yaparız ve bunun adı da cihattır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bizzat kendisi cihat hareketinin başında bulundu, miğfer kuşandı, zırh giydi, kılıç kullandı, mızrak kullandı. Dolayısıyla bizde cihat, Peygamber menşelidir. Ne demek Peygamber menşelidir?

Biz cihadı, kendisinden namazı öğrendiğimiz, orucu öğrendiğimiz, haccı öğrendiğimiz, elinden Kur'an aldığımız Peygamber'den öğrendik. Cihat bir savaş değildir. İçinde savaş da bulunan büyük bir düşüncenin adıdır. En büyük mücahit Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir. Şimdi Mekke'nin Fethi üzerinde konuşurken özellikle Mekke Fethi'nde bu başlığı neden açıyoruz? Çünkü Mekke'nin Fethi'ni eğer biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize zulmeden, hicrete zorlayan, işkence sahibi Ebu Cehil'in çocuklarının üzerinden intikam alma, onları Mekke'de dize getirme olarak algılasak bu bir savaştır. Hicrete zorlandığı yerden sekiz sene sonra intikamını aldı deriz ve biter. O Mekke'nin fethi değildir. Mekkelilerden intikamdır. Mekke'nin Fethi bambaşka bir şey. Bu nedenle biz Mekke'nin Fethi'nden Mekke'yi İslam toprağı yapmaktan söz ederken bugünkü intikam, savaş, işgal kelimelerinin asla bulunmadığı bir ortamı konuşuyoruz, bu şuurla, bu mantıkla dinliyor olmamız lazım.

Kardeşler;

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bildiğimiz gibi nübüvveti Mekke'de başladı. Mekke'de Allah O'na peygamber olduğunu bildirdi. Mekke'de on üç yıl kaldığı halde maalesef müşriklerin Mekke'den yerleşik olan müşriklerin karşı duruşu İslam'ın gelişmesine müsait bir zemin olmadığını gösterdi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bildiğimiz gibi Medine-i Münevvere'ye hicret etti. Daha önceki adı Yesrip. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem gelmesiyle beraber Medine-i Münevvere olarak adlandırıldı. Türkçesi nurlandırılmış şehir demek. Aslı köy olduğu zamanlar Yesrip'ti, sonra bu isim verildi.

Kardeşler;

Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize Allah Teâlâ iki yıl cihat etmeye izin vermedi, on üç yılda Mekke'de cihatsız bir dönem geçirildi, savaş anlamında cihatsız bir dönem

geçirildi. İki yılda orada, on beş yıl sonra Allah Teâlâ Peygamberi'ne ve ashaba cihat için izin verdi. Cihada uygun olduklarını beyan etti Allah Teâlâ, on beş yıl sonra. Bu ilki biliyorsunuz, Bedir Gazvesi'yle beraber başlayan bir cihat hamlesi başladı. Bunlarda kılıç kullanıldı, mızrak kullanıldı, şehit olunuldu, öldürüldü. Peygamber aleyhisselam efendimizin sağlığında irili ufaklı, üç yüz kişilik, beş yüz kişilik akıncı birlikleri halinde altmış üç savaş yapılmıştır. Altmış üç savaş yapıldı. Bunlardan yirmi kadarına aleyhisselatu vesselam efendimiz başkumandan olarak katıldı. Bunların dışındakilere ashabi kiramdan birisini komutan olarak tayin edip gönderdi aleyhisselatu vesselam Efendimiz.

Kardeşler;

Mesela Mekke'nin Fethi'nde ashabin ordu olarak kalabalığı on bin kişiydi. Mekke'nin Fethi'nden sonraki senede yapılan, dokuzuncu yıldaki Tebuk Gazvesi'nde kırk bin kişiden fazlaydı ashabi kiram. Düşman sayısını da buna göre hesaplayabilirsiniz. Yani altmış üç savaşta ortalama bin kişi Müslüman ordusuydu diyelim, öbür tarafı rakam olarak en az beşe, altıya, hatta ona katlasak yalan söylemiş olmayız. Şuna dikkat etmemizde yarar var; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin sağlığında yapılan bu altmış üç savaşın toplamında toplamında Müslüman ve kâfir ordularının zayıyatı bin iki yüz kişidir. Bu rakama dikkat ediniz arkadaşlar! Yani bin kişilik ordu işte bin kişiyle karşılaşılıyor. O ona mızrak atıyor, o ona ok atıyor, vuruyorsun kafasına isabet ediyor. Bütün insan zayıyatı bin iki yüz kişidir. Müslümanlar da dâhil, kâfirler de bu rakamın içinde dâhil yani şehit sayısı, ölmüş gitmiş kâfir sayısının toplamı bin iki yüz kişi. Bu rakamı niye vurguluyoruz. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in komuta ettiği, yönlendirdiği cihat hareketinde insan kurtarma amaçlı bir savaş vardı. Bunu Mekke'nin Fethi'nde de göreceğiz. İnsan doğramaya yönelik bir hareket değildir.

İslamiyet mesela şimdi diyorlar ki: "Müslümanlık kılıçla yayıldı". Yüzde yüz doğrudur. Müşrikler kılıçtan başka bir dilden anlamaz çünkü. On beş sene Allah Teâlâ peygamber gibi nazik bir insana söyletti, anladılar mı? Ama sekiz senede, on beş senede anlamadıklarının bin katını anladılar. Elinde kılıcı olmayan peygamberin de kıymeti yok. Elinde mızrak olmayan peygamberin sözü geçmiyor. Bu nedenle Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in kılıçla dinini yaydığı kılıcı kullanarak yaydığı anlamında doğrudur, kafa kopardığı anlamında doğru değildir. Bütün insan zayıyatı bin iki yüz kişi. Yirmi günde bin iki yüz kişi öldürenler konuşmasa bari bunu. Bir öldürüşte, bir mahalleyi yok edenler bari bunu söylememiş olsalar. Onların hiç konuşma hakkı yok. Yani bir yere demokrasi getirmek için, insan hakları ne demekse getirmek için girdiklerinde bin iki yüz kişi ölüyor. Bir ayda iki yüz bin kişiyi öldürüyorlar, ondan sonra kalkıp Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in üzerinden Allah'ın dinini ve Allah Teâlâ'yı ayıplamamaya çalışıyorlar. Elhamdülillah, biz insanın düşmanı kimdir, dostu kimdir bunu Allah'tan öğrendik. Peygamber'imizi öğrendik ve ashabi kiramı öğrendik, dinimizi anladık, onların dedikodusu, propagandalarından etkilenecek halimiz yok. Elbette şeytanı yalnız bırakmamak için, şeytanın Adem aleyhisselamdan beri yaptığı fitne fesadın haklı olduğunu göstermek için kendilerine göre bir şeyler uyduracaklardır.

Her halükarda kardeşler, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in elinde kılıç bulundu, mızrak kullandı. Bunun ayıplanılacak, utanılacak hiçbir yönü yoktur. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ikinci dönem peygamberlerindedir çünkü. Peygamberler iki gurupturlar. Birinci grubu: Musa aleyhisselama kadar olan grup, tam din dersi öğretmeni diye şey var ya şimdi. Camiye götürmesi yasak talebeyi ama namazı öğretmesi gerekiyor. Kazayla okulda rüku böyle yapılır diye talebeyi eğse laiklikten atılıyor. Adı din dersi öğretmeni namaz pratiği yapması yasak. Bir koyun resmi getirse

“yavrum kurbanda bu kesiliyor” dese işte kitaptaki kurban bu, insan katliamı hayvan katliamından müdür de gitti, o da gitti, milli eğitim bakanı zaten istifa etmek zorunda. Böyle gariban bir din hocası. Musa aleyhisselama kadar olan peygamberler la teşbih ve la temsil böyle bir görev yaptılar. İnsanlar sadece Allah’a iman etmeleri gerektiğini anlattılar. Ahlakı anlattılar.

“Teraziyi doğru dürüst kullanın. Ölçekler aman dikkat edin.” dediler kimse sözlerini dinlemedi zaten. Üç yüz sene, beş yüz sene, bin sene yaşadılar yüz kişi bulamadılar. Otuz sene peygamberlik yaptılar iki kişi bulamadılar. Yirmi senede hanımını bile ikna edemediler. Neden? Çünkü oturmuş üç yüz yıllık, beş yüz yıllık sistem var. O sistemin içinde parazit ses gibi duruyorsun sen. Devlete talip değil, yönetime talip değil sadece “Allah böyle söylüyor” diyor. Kimse emekliler bile peşine takılmadı deyim ne demek olduğunu herkes anlamıştır. Emekliler bile inanmadı o peygamberlere ama Musa aleyhisselam sistem çökertti. Sekiz asırlık firavun sistemini çökertti yerine sistem oturttu. Devlet kuran peygamber oldu. Dolayısıyla Musa aleyhisselamın sözü dinlendi. Çünkü Musa aleyhisselam Kuran’ı Kerim’den izlediğimiz kadar bakıyoruz ki Firavun’dan kavmini istiyor. “Ben bunları alıp götürmem lazım” diyor “Rahat ibadet yapalım burada” demedi Musa aleyhisselam. “Ben bunları götüreceğim, başka yerde kendi dinime ait sistemi kuracağım” dedi. Firavun’u rahatsız eden bu oldu. “Ya bırak bu Kahire’de biz de bir beş on gün ibadetlerimizi yapalım kurbanı keselim” dese Firavun’un buna bir itirazı yoktu. “Ver ben kendi sistemini kuracağım” dedi. Böylece peygamberler daha önce bir din dersi hocası gibi görülüyorlardı. “Anlat dinini! Kimseye karışmasın sen de kimseye karışma” bu konumdalardı.

Allah Musa’yla beraber peygamberlere yeni şekil verdi. “Kavmini al, müstakil devletini kur, toprak senin etrafını çitle çevir. Sistemin Allah’ın Kitabı, halk sana iman edenler, sen de devletin başısın. Bu sistemden dolayı Musa aleyhisselamdan itibaren sistem olarak peygamberlerle uğraşıldı. Efendimiz sallahu aleyhi ve sellem din dersi hocası değildi. Dolayısıyla devlete talip oldu, devlet istedi. Nitekim müşrikler “yav sen karışma biz de karışmayalım burada ne yapacaksanız yapın, Daru’l Erkam’da oturuyorsunuz zaten” teklifine yanaşmadı sallallahu aleyhi ve sellem. “Devletin başı olmadıkça ben sistemi kurmadıkça ne işe yarayacak” anlamında itiraz etti ama Akabe Beyatı’nda yetmiş iki tane sahabe ikisi de kadın gelip de: “Ya Resûlullah! Sen bizim devletimizin başı ol” teklifi gelince üç gün sonra hicret talimatı geldi. Çünkü bir peygambere iman eden halk lazım o peygambere, toprağı kendisine ait olan bir devlet lazım, o devleti idare edeceği sistem lazım. Efendimiz aleyhisselamın Mekke’de elinde Kur’an vardı. Üç yüz-beş yüz tane iman eden halkı da vardı, toprak onun toprak değildi. Bu yüzden peygamberler toprak isteme mücadelesine girince toprak da Allah’ın kitabının konuşulduğu toprak olsun, işleyen sistem o kitaptan yürüsün diye teklif edince bütün dünya ülkelerini topluca karşılarında buldular, şimdi olduğu gibi. Şimdi de din dersi öğretmenine itiraz yok camiye götürüp tatbikat yaptıran öğretmenin vay haline.

Din öğrenilsin Hinduizm’i öğretilmiş, Semanizmi öğretilmiş, Yahudilik, Hıristiyanlık bilsin çocuk canım, kültür yeter ki götürüp tatbikat yapmasın, yeter ki orada Fil Suresi’ni ezbere okutayım sakın deme. Ama Latince harflerde Fil Suresi’ni ezberlet namaz suresi diye. Bu mantık Musa aleyhisselamdan önceki peygamberlerin yapmak zorunda kaldığı mantıktı. Ama Musa aleyhisselamdan itibaren peygamberler kral oldular. Davud aleyhisselam Allah Teâlâ’nın kendisine kitap indirdiği bir peygamberdir, aynı zamanda kraldır. Eli kılıç tutuyordu, ok atabiliyordu, devlet yönetti, büyük bir imparatorluk kurdu. Oğlu Süleyman aynı şekilde imparatorluk kurdular, imparatorluk yönettiler. Efendimiz sallahu aleyhi ve sellem Davud aleyhisselamdaki ve bütün

peygamberlerdeki yetenekleri kendisinde getirdi, devletinin başında oluncaya kadar peygamberliği oturmadı.

Mekke, Arap Yarım Adası'nda coğrafya bakımından ve oturmuş sistem bakımından devlet merkezi konumundaydı. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bütün Arap Yarım Adası'nı deyim yerindeyse diz çöktürdüğü halde önünde, Arap Yarım Adası gelip teslim olduğu halde, biz Müslüman oluyoruz dediği halde Kur'an'ı Kerim hala cihad ayetlerini indirmeye, teşvike devam etti. Herhangi bir şekilde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem evinde oturamadı. Ama Mekke fethedildiği gün ayet indi: "din tamam oldu" dedi. Neden? Çünkü Mekke fethedilince Ebu Süfyan gelip de "İslam'a girdik biz" dedi, putlar devrilince devletin İslam Devleti'nin başı da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem elinde olan bir sisteme, coğrafyaya dönüştü. İslamiyet oturmuş oldu. Hâlbuki İslamiyet'in daha sonraki süreci yani Mekke'nin fethedilmesiyle beraber oluşturduğu toprak parçası ashabi kiramın fethettiğinin ondan sonra şimdiki oluşanın yirmide biri kadardır.

Arap Yarım Adası İslam topraklarının yirmide birine ancak tekabül eder ama merkez var, sistem var; ilk çekirdek kadro, halk tabakası var, toprağımız çok coğrafyamız belli, sınırlarımızı belirlemişiz mesele oturdu bundan sonrası zaman aşımıyla beraber Allah'ın izniyle büyüyecek mantığından dolayı Allahu Teâlâ: "artık dininiz tamam oldu, üzerinize nimetinizi, nimetimi tamamladım" diye ayet indirdi.

Her halükarda kardeşler Mekke'nin fethedilmesi sadece Mekke'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Bilal'e, Ammar'a, Süheyb'e, Habbab'a işkence yapanlardan intikam alınması, onların burnunun sürtülmesi, Mekke'de Kâbe'nin içindeki putların devrilmesi devrimi değildir. Mekke Fethi deyince Kâbe putlardan temizlendi, böyle bir şey yok. Evet, putlar var ama hedef putların devrilmesi değildi. Asıl hedef Ümmeti Muhammed'in çekirdeği olan ashabi kiramın coğrafyasının oturmuş olmasıydı. Bunun için sekiz yıl beklendi, hicretten sonra sekizinci senede fetih gerçekleştirildi. Bunun alt yapısı da var, alt yapısında önemli nedenler var. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem mesela altıncı yılda Mekke'ye gelmeye çalıştığı da elinde ordusu vardı. Ama Mekkeliler "sokmak istemiyoruz" dediler. Hâlbuki ondan çok kısa bir zaman önce Hendek Muharebesi'nde perişan olup geri gelmişlerdi. Yani Mekkeliler müşriklerin Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi çok da direktme hakları yoktu. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem beraberindeki ashapla Mekke'ye girebilirdi ama Mekke özellikle İslam'ın simgesi olarak Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem kan akıtmadan fethetmek istediği bir yerdi. Bundan dolayı müşriklerin kolunun kanadının kırıldığı günleri bekledi.

Sekizinci yıla gelindiğinde müşrikler daha önce, Ebu Süfyan Mekke'nin ağası olarak Hendek'te gelip Peygamber aleyhisselam efendimizi öldürmek için komutan olarak veya öldürme amaçlı ordunun başındaki bir adam olarak Medine'ye geldi. Sekizinci yılda Medine'ye ricacı olarak geldi. Artık Mekke'de şirkin ayakta duracak takati kalmamıştı. Psikolojik ve askeri çöküntüye uğramışlardı. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buna rağmen on bin kişilik büyük bir orduyla Mekke'nin üzerine gitti. Asla kan akıtılmaması konusunda, Mekke'nin kutsallığının zedelenmemesi konusunda büyük talimatlar vererek Mekke'yi fethedecek orduyu yola çıkardı.

Burada kardeşler, bizim Mekke'nin fethi ile ilgili olarak yani özellikle vurgulamak istediğim şey Mekke'nin fethi ile Hayber'in fethi aynı şey değil. Hayber içindeki Yahudilerden temizlenmesi gereken ve toprak olarak Medine'ye sakıncalı bir bölgede stratejik önemi bulunan bir yerde bulunduğu için özellikle askeri anlamda fethedilmesi gereken bir yerdi. Allah'ın lütfüyle Hayber fethedildi ama Mekke

için aynı şeyleri konuşmamız mümkün değil. Mekke'nin fethedilmesi askeri işgal anlamında değil. Kâbe'ye işlevlik kazandırılması anlamında bir fetihtir.

Mekke'nin fethedilmesi oradaki müşriklerin hizaya getirilmesi değildir. Fethedildikten sonra Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hepsini önünde diz çöktürmüş artık ölümlerini bekleyen, verilecek karara peşinen razı olmuş kimseler olarak önünde oturduklarında 'bizim için ne yapmayı düşünüyorsun' diye sordular müşrikler. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "gidin serbestsiniz" dediği zaman Bilal Efendimiz'in gözüne bakıyordu, Ammar gözüne bakıyordu. Bilal'e işkence yapanlar, Ammar'ı kirbaçlayanlar, Ammar'ın annesini babasını ikiye bölenler Efendimiz'in önüne gelmiş: "Bizim hakkımızda ne düşünüyorsun?" Ölmeye razı, işkenceye razı, her şeye razı. Bir sene iki sene değil. On sene Müslümanlara işkence ettiler. Sekiz senede Müslümanların üzerine ordu gönderdiler. Kendi suçlarını, kabalıklarını, zalimliklerini kendileri de biliyorlar. Yer gök zalimliklerine şahit. "Ne yapacaksın, bizim hakkımızda ne düşünüyorsun" diye sorduklarında Efendimiz'in yanı başında koruma olarak elinde mızrağı ile Bilal vardı. Habbab Efendimiz'in yanındaydı.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "eee bu adamlara yaptıklarınızı hatırlıyorsunuz değil mi, şunların bir hesabını görelim, insan hakları mahkemesine gideceğiz" filan demedi. "Gidin hepiniz serbestsiniz" dedi. Çünkü önemli olan onlardan intikam almak değil. Şirkten intikam almaktı. Şirki sona erdirmektir. Fetihle beraber şirk sona erdi. Putçuluk sona erdi. Ondan sonra onlardan intikam alınsa ne olur alınmasa ne olurdu. Bilal kalkıp demedi ki: "Ya Resûlullah! Hâlâ sırtımda benim yanık yaraları var." Habbab çıkıp da: "Benim bağrımda hâlâ mızrak izleri var. Bu adamları nereye gönderiyorsun?" Diyen olmadı. Ama onlardan en büyük intikamı nasıl aldı Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem? Bilal'in üstüne değirmen taşları gibi taşlar koydukları yerden bir metre ötede Kâbe'nin üstüne çıkardı. "Allahu Ekber diye ilk ezanı oku burada Bilal" dedi. Süründürdükleri Bilal, Kâbe'nin üzerinde ezan okuyunca onlardan yeterli intikam alındı zaten. Ama bu tavrı Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in ne sonuç getirdi? Tamamı Müslüman olan bir şehir haline geldi Mekke. Onlara askeri güç kullansaydı da Müslüman olacaktı. Ama içlerine sinmeden Müslüman olmuş olacaktı. Askeri güç kullanmadan "serbestsiniz, herkes evinde otursun, kimseye dokunulmayacak" uyarısından sonra benimseyerek, bağırklarına basarak içlerine sindirerek Müslüman oldular. Böylece Mekke'nin fethinin toprağı değil gönülleri fethetmek olduğu anlaşıldı.

Ana maksat gönülleri fethetmektir. Böylece intikam, şirki temsil eden Ebu Leheb'ten, Ebu Süfyan'dan, Ebu Cehil'den değil, şirkin kendisinden alındı. Gün gelir de insanlar batılın ucunda nöbetçi olarak duran şahıslardan intikam alırlarsa -ki öyle dönem de oldu- daha sonra batıl da yeni neslini üretti. Ama Mekke fethedildiğinde batılı temsil eden şirki temsil edenlerden intikam alındı: "siz serbestsiniz" dendi. Putlar dışarı atıldı, şirk tarihe gömüldü. Bir daha da şirk Mekke'ye giremedi. Elhamdülillah.

Kardeşler;

Mekke'nin fethi bizim için Hayber'in fethi gibi değil. Herhangi biri, İstanbul'un fethi gibi de değil. Bizim için Mekke'nin fethi İslam'ın sistem olarak ilan edilmiş gününün adıdır. İslam, devlet olmayı, yeryüzüne hâkim olmak isteyen sistem olmayı Mekke'nin fetih günü ilan etti. Çünkü İslam ibadet dinidir. Allah'a kulluk dinidir. Allah'a kulluğun merkezi de sembolik merkezi de Mekke'dir. Mekke'deki Kâbe'dir. Kâbe'den şirk atıldı. Müşriklerin atılmasına gerek kalmadı, şirk atılınca İslam kendi ayakları üzerinde, ayakta duracağı güne kavuştu demek oldu.

Kardeşler;

Fethin oluşumu esnasında bizim için çok önemli dersler var, bu dersleri zikretmeden biz fetihden bir şey anlayamayız. Şimdi bu konuştuğumuz süreçte Mekke'nin fethinin Kur'an'a konu olacak kadar, sayfalar dolusu Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem zihnini olağanüstü meşgul edecek kadar önemli bir konu olduğuna dair bilgi birikimi yapmış olduk. Burada bizim için derse dönüşen önemli noktalar var:

Şimdi Müslümanlar için Mekke böyle önemli, bu kadar önemli Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Mekke'ye bir ordu hazırlığı içerisinde üç gün kala "Mekke'ye gidiyoruz" diye talimat verdi haber yayılmasın diye. Buna rağmen Hatıb Bin Ebi Belta isimli bir sahabe Mekke'deki çocuklarına gizli istihbarat göndermiş: "Aman dikkat edin! İslam ordusu olarak geliyoruz" diye. Kendisini ihbar ediyor. Kendisi de orada görevli. Allah Teâlâ, Peygamberi'ne: "Hatıb sizi haber verdi Mekke'ye" diye vahiy edince Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem haberci olarak giden kadını yolda yakalattırdı. Kadının elindeki mektup yakalandı. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Hatıb'ı önüne getirdi. "Hatıb! Sen mi gönderdin bu kadını?" Dedi. "Ben gönderdim" dedi. "Niye gönderdin" dedi. "Ne bileyim, oradaki akrabalarıma zarar gelmesin düşündüm" filan dedi. Ashabı kiram bunun adı ne bizim lisanımızda vatana hıyanet. İslam tam yirmi bir sene beklemiş Mekke'nin fetih günü için, yirmi bir senelik birikimi akrabaları orada zarar görmesin diye satıyor. Hem ne kötü bir şekilde satıyor. Ashabı kiram ciddi bir şekilde bunu cezalandırmayı, vatana hıyanetin en doğal cezası olarak kafasının vurulmasını istemişler. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem müsaade etmemiş. "Bu daha önce Bedir'e katılmış birisidir, buna dokunmayın" demiş.

Burada kardeşler, bir numaralı dersimiz ne biliyor musunuz? Yani işte bir Bedir'e katılan sahabe, demek ki ashabı kiram da hata yapabiliyormuş filan yani bunlar herkesin anlayabileceği şeyler. Başka şey beni ilgilendiriyor.

Bir numaralı ders Mekke'nin fethinden şudur: Senin davan Mekke'nin fethi kadar muhteşem, muazzam, gelecek binlerce yılın en önemli davası; Mekke'nin fethi. Mekke fethedilmeseydi İstanbul mu fethedilirdi? Sonraki asırlarda İslam yayılabilir miydi? Kâbe'sini kurtaramadan Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ahirete gitseydi bizim dinimiz ayakta kalmazdı ki. Bugün İslam varsa Mekke'nin fethedildiği güne muhtacız onun. Mekke'nin fethi İslam demek. Bu büyük davayı, bu büyük davanın asıl orjinal birinci kadrodaki elemanlarından biri sabote etmeye kalktı. Üstelik de Hatıb radiyallahu anh Cebrail aleyhisselamin bu tip şeyleri gelip haber verdiğine dair onlarca da örnek biliyordu. O da şaşırıdı bunu nasıl yaptığına. Hatıb canına acıyan birisi değil, malına acıyan birisi değildi. Bilakis Bedir'de ölümüne gitti. Ölmek üzere Bedir'e giden üç yüz on dört kişiden bir tanesi de o. Malına Allah'tan acıyan birisi değil, Peygamber'in yanında durmaktan sıkılan birisi değil. Orjinal bir Müslüman sahabe. Dava büyük, Hatıb büyük. Buna rağmen, buna rağmen böyle bir olay gerçekleşmiş. Bunu da biz tarih kitaplarından filan öğrenmiyoruz. Hadislerden öğreniyoruz. Böyle basit bir tarihi olay konuşmuyoruz burada.

Buradaki ders ne kardeşler?

Davanın büyüklüğü, bir. Dava müntesibinin geçmiş, onun da büyüklüğü hıyanete engel değil. Mekke'nin fethi gibi büyük bir davan varsa ki bütün asırlarda fethedilecek bir Mekke muhakkak vardır. Her gün fethi bekleyen Mekkemiz bizim var. Bu din böyle. Şirk ölmedi, Mekke'den gönderildi. Şirk ayakta, son insana kadar şeytan ayakta. Fethedilecek her gün bir kale bulunur. Her gün, her saat

bir Mekke var. Senin davanın azameti o davada seninle beraber yol alanların geçmişindeki büyükler, daha önce katıldıkları fetihler, fedakârlıkları, fabrikalarını feda etmişler, hicret etmişler vs. Hatıb muhacir aynı zamanda. Allah'ın Kur'an'da övdüklerinden birisi.

Uyuyarak fetih hazırlığı yapma, Düşman üzerindeki teyakkuzun fetih elemanlarının üzerinde de bulunmalı. Birini düşman olarak, birini de içinde şeytan bulundurması muhtemel biri olarak dikkate alacaksın.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem vahiyy geldiği için Hatıb bin Ebi Belta'nın hatası öğrenildi. Eğer o kadın Mekke'ye kadar gidebilseydi gene Mekke fethedilecekti, askeri durum müsaitti ama yüzlerce zayıat olacaktı. Hâlbuki Mekke Müslümanlar'dan iki, müşriklerden de on üç kişinin ölümüyle sonlandı. On beş kişilik bir zayıat oldu. Eğer Hatıb bin Belta'nın mektubu gitseydi hazırlık yapacaktı onlar, çevre kabileleri toplayacaklardı ve en azından binlerce insan ölecekti orada. Barış için, huzur için, Allah'ın Kur'an'ı okunsun diye tesis edilmiş Kâbe kan gölü olacaktı. Dolayısıyla Hatıb'ın hatası basit bir hata değil, ama tarihte de kalmadı o. Sen Yahudi'yi çökerteceğin gün, tam Yahudi'nin gırtlığına sarılacağı gün senden birisinin İsviçre'deki bir bankasındaki hesabına yatırılmış şu kadar paradan dolayı kaçıp gittiği ya da seni sattığını görmeye hazır ol. Bu ilk defa değil.

Sen sayın vakıf başkanı, sayın dernek başkanı, sayın cepheledi liderimiz peygamber olsaydın da başına gelecekti bu. Geldi, peygamberinin başına geldi. Senin elemanların hizmet içi seminerlere katılmış filan sakın böyle bir şeye aldanmayasın. Vakıf kurulu biz beraberiz hep, on beş senedir aynı hizmetleri yapıyoruz. Kardeşim, on beş sene önce hicret de etti o adam zaten. Hicret etmiş, Peygamberle Bedir'e katılmış, Uhud'a katılmış, Hendek'e katılmış ya. Yanı başında Cebrail aleyhisselam kılıç kuşanmış onun. O bile Allah'ın planı gereği, Peygamber teyakkuzda bulunsun, tedbirli olsun diye Allah onu kurban olarak seçti o böyle bir hataya düştü. Bize intikal ettiğinde bu tarih bilgisi olarak gelmiyor, din bilgisi olarak geliyor.

İnsan budur. Hicret etmiş olsa bile, peygamberin arkasında namaz kılmış olsa bile ayağı kayar. Karakteri bu insanın kardeşim. Dolayısıyla yönetici olanlar, önünde Mekke bulunanlar fetih kelimesini kullananlar karşıdaki müşrikler kadar Ebu Cehiller kadar, Ebu Cehil'in çocukları kadar, kendi elemanları üzerinde de plan proje yapmalıdırlar, teyakkuz halinde olmalıdırlar, notlar tutmalıdırlar. Herkes kendi nefsinden bir defa tereddüt içerisinde olmalı, garantili insan olmaz. Garantili insan demek, masum insan demek. Masum bir kişi sallallahu aleyhi ve sellem, onun dışında masum yok. Onun dışında masum yok. Evlenirken de mantığın bu senin. O evlilikte, nişan gününde mobilyacı dükkânında filan birbirinize yaptığınız vaatlere sakın inanmayasın. Onlar sabun köpüğüdür, bir iki saat sonra göremezsin onları.

İnsan olmak birbirimize karşı yüzde yüz teslim olmaya engel. Bilhassa büyük işlerle uğraşırken, büyük işler yaparken çok temiz duygularla kurduğun şirketi üç ay sonra başka niyetlerle mahkeme kapılarında dağıtırsın. Ha birbirimizden şüphe etmek, birbirimizi kötü görmek anlamında değil. Şeytana açık kapı bırakmama anlamında konuşuyoruz. Şeytana sen açık kapı bırakma ama mü'min kardeşini de kötü adam gözüyle görme. Bu, birinci dersimiz kardeşler. Bununla bu sorunla bizden önce Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz karşılaştı. Üstelik de yeni Müslüman olmuş üç gün önce Müslüman olmuş. İslam'ı hâlâ bilmeyen birisi değil, öyle değil. Bilakis İslam'ın köklerinde var ilk insanlardan biri. Ama Allah onu affetti çünkü vicdanı sızladı onun, çok ciddi pişmanlık oldu, verilecek cezaya razı oldu, sonrası temiz bitti, ayrı bir konu.

İkinci mesele kardeşler;

Mekke'nin fethinin önemini anlamamız ve bundan bugüne, bize, çocuklarımıza geleceklere ders çıkarmamız çok önemli. Yoksa Mekke'nin fethi toplantısını yaptın, orada "Halid bin Velid bir girdi, arkadan öbürü oradan girdi, Ebu Ubeyde girdi, kimisi kaçtı, müşrikler nasıl çil yavrusu gibi dağıldılar" onlar çocuk masalları. Müşrikler kaçmış da işte zor yakalamışlar, Ebu Süfyan "bu orduyu yenemem" demiş. Bunlar roman sayfalarını doldurmak için gerekli şeyler.

Bana başka dersler lazım. Çünkü Mekke'nin fethi yirmi dört saat içinde, her saat başı karşımda gene. Benim camilerimin fethedilmesi lazım. Evlerim hâlâ fethedilmesi gereken yerler olarak bekliyor, medreseler fethedilecek yerler olarak bekliyor. Hepimiz aynı fetih hasreti içerisinde, fetih hasretini canlandıran sıkıntılarla karşı karşıyayız.

Kardeşler;

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Medine'den altı bin kişiyle çıktı. Yol güzergâhında dört bin kişi daha katıldı. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Mekke'ye on bin kişilik bir orduyla girdi. Bunlardan yaklaşık altı yüz, yedi yüz tanesi Bilal gibi oradan hicrete zorlanmış kimseler. Büyük bölümü de ensardandı. Allah onlardan razı olsun. Bu ordu üzerinde iki önemli ders var kardeşler. Mekke'nin fethini konuşuyoruz ama tarih dersi konuşmuyoruz. Bugünkü Mekke'yi konuşuyoruz. Bugünkü Mekke bize lazım.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Mekke'ye altmış kilometre kadar kalan bir yerde mola verdiler. Mekke ile Medine arası arkadaşlar dört yüz elli kilometre bugünkü karayoluyla. Bugünkü karayolu da o gün kullanılan yoldur. Zaten çöl olduğu için büyük bölümü farklı bir yol seçeneği de yok. Dört yüz kilometre Ramazanı Şerif'in on beşinde çıktılar. Yirmi Ramazan'da da fethedildi zaten Mekke-i Mükerrreme. Yaklaşık beş-altı gün yol yürüdüler.

Arkadaşlar;

Büyük bölümü yaya geldi bu ordunun. Sırtlarında teçhizatları, suları, işte yiyecekleri, içecekleri, kılıçları, mızrakları, hayvanların yemleri sırtında taşıyorlar. Dört yüz kilometre yürüdü ashabi kiram oruçlarını açmadılar. Nereye gidiyorlar? İslam'ın zafer gününü ilan edecekler. Âdem aleyhisselamdan beri burun sürttüren, zulmeden, eziyet eden şirki tarihe gömmek üzere yola çıkan Allah'ın ordusu. Sıcak, hararet kavuruyor. Sıcakta öğle vakti, terliğin çıksa kuma bassan derin soyuluyor orada. Bıraksan iki dakikada yumurta pişiyor, kış günü bile öyle sıcak. Böyle bir mevsimde ashabi kiram oruçlarını açmadılar. İşte sahurda yiyorlar, içiyorlar, kebaplar, ziyafetler... On bin kişi ne yiyip ne içecek, üç tane hurma yiyip, bir bardak su içip sahur yiyorlar. Akşam da iki bardak su içip devam yola. Dördüncü gün veya beşinci günde net bir bilgimiz yok Mekke'ye altmış km kala iyice susuzluk ashabi kiramı takatsiz hale getiriyor.

Ashabın ileri gelenleri Efendimiz'e diyorlar ki: "ya Resûlullah" ikinci vakti olmuş artık ashabi kiram böyle mecalsiz kalmaya başlamışlar. Altmış km demek bir gün sonra Mekke sınırındalar, demek. Çok ciddi bir yorgunlukları var. Diyorlar ki: "Ya Resûlullah! Biz artık susuzluktan kıvrınmaya başladık, Mekke'ye gidersek bir hafta mola verip dinlenmemiz lazım." Hâlbuki Mekke'ye girer girmez fetih gerçekleşmesi gerekiyor. Düşman hazırlık yapar öbür türlü. "Çok mu susuzsunuz" demiş Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. "Çok susuzuz ya Resûlullah" demişler. "Bana bir bardak su getirin" demiş. İkinci vakti henüz, iftara artık iki saat üç saat var. Bir kayanın üstüne çıkmış. Yanındakine buyurmuş:

“Bakın görüyor mu beni herkes” demiş. Bakmışlar: “her yerden görünüyorsun ya Resûlullah” demiş. Kaldırmış, ikinci vakti suyunu içmiş. Ne yaptı? Orucunu bozdu. Ashabı kiram da Peygamber orucunu bozdu diye büyük bölümü oruçlarını bozdular, mataralarından sularını içtiler.

Bir bölüm sahabe: “Ramazan’da oruç bozulur mu ya ne biçim iş bu, tevbe estağfurullah, olmaz böyle bir şey” demişler, “olmaz böyle bir şey” demişler. Mola verildi, orucunu bozdular, herkes yemeğini yedi, suyunu içti, canlandı, iki üç bin kişi morg müdürlüğünü bekliyor. Ölecekler, takatsizler, oruç bozulur mu ya Ramazanı Şerif günü? Efendimiz sallallahu aleyhi ve selleme demişler ki: “Ya Resûlullah epey bir bölük hareket edemiyor hala.” “Neden hareket edemiyorlar” demiş. Onlar oruçlarını bozmadılar daha. Elinde bardakla su içerken Peygamberi görüyorlar ama kafa kilitli kafa, kilitli kafa, bir şey öğrenmiş onun dışında pratik değil. Yahu bir defa Allah sana oruç demeden önce, orucu emretmeden Peygamber’e uymayı emretmişti. Yani Peygamber’e iman etmek oruçtan önceki şart. Su içen Peygamber, üstelik de kayanın üstüne çıkmış, sen gör onu diye senin böyle teşhir ede ede bismillah diyerek Ramazan’ın ikinci vaktinde orucunu bozmuş, bu orucunu bozmuyor.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuş ki **أُولَئِكَ الْعُصَاتُ** “Onlar asiler” demiş, “onlar asiler”. Bu tarih bilgisi değil arkadaşlar. Sahihi Müslim’den hadis okuyorum, hadis bu. Sahihi Müslim’de Mekke’nin Fethi’ni anlatan bölümde hadisi şerif. Burada çok önemli bir nokta var: Oruç Allah’ın beş büyük emrinden biri buna itiraz yok. Ama pratik Müslüman olmayan oruç tutarken de Allah’a isyan etmiş olabilir. Onun namazında da hayır yok. Cihadın, Mekke’yi fethetmenin, ümmetin ufku açmanın, şirkin başını ezmenin oruçtan önemli olduğunu anlayamayan asidir.

Tutturmuşun bir tespih çekmek, zamanı bunun teheccüd vaktidir. Sokakların işgal edildiği, helal yiyeceklerin bulunduğu marketlerin yok denecek hale geldiği bir zamanda tespih vaktinde değilsin kardeşim. Senin ümmetin gidiyor. Ümmet eriyor. Senin Kudüs’ün eriyor. Senin Mekke’ne vizeyle bile girilmez hale geldi. Kâbe’nin etrafı bile eğlence merkezine dönüştü sen ne yapıyorsun? Ne orucu? Cihadı anlayamamışsın sen, İslamiyet’i tanıyamamışsın. Sana bir oruç denmiş ona kilitlenmişsin başka bir şeyden anlamıyorsun. Namaz Allah’ın en büyük emri onun bile bırakılacağı yerler var. Onun bile birer rekât birer rekât nöbetleşe kılınacağı yerler var. Mesele Ümmet meselesi olunca, İslam’ın geleceği meselesi olunca öbür nesilleri kurtarmak, şirkten arınmak meselesi olunca oruç mu konuşulmuş? Zavallılar, takva numarası yapacaklardı, yutmadı Peygamber aleyhissalam efendimiz. Tam argo deyimiyle bunu şüphesiz bir kasıtlarından dolayı, fitne çıkarmak için yapmadılar. Fitne çıkarmak için yapmadılar bunu. Ama kapasiteleri yetmedi bu meseleyi anlamaya. Kaş yaparken göz çıkardılar. Ufku dar Müslüman her zaman zarar. Oturup bir Müslüman zikir çekmek daha değerlidir cihaddan demez. Cihad zikirden önemlidir demez. Her şeyin yerinde değerli. Her şey vaktinde değerli der.

Müslüman pratik insandır. Cuma saatinde “Allah’ın kitabına doyamadım, ben evde bir cüz Kur’an okuyayım” diyen Müslüman’da hayır var mı? Allah’ın kitabına doyamadıysan Cuma saatinden sonra gel oku. Cuma saatinde cumaya gideceksin. Oruç saatinde oruç, kurban saatinde kurban kes. Pratik olmayan Müslüman İslam’ın başına dert. Tutmuş bir sarık milletin ilmik geçmiş boğazına asılıyor bu hala sarıkla uğraşiyor. Şimdi gelip soruyorlar: “Hocam sakalı kesmenin caiz olduğu yerler var mı?” Ulan sakalın büyüdüğü kafanı kesmenin caiz olduğu yerler var da sakalın niye olmasın? Niye İslamiyet’i böyle bir sakala, bir sarığa, bir cüppeye, bir tespihe değiştiriyorsun ki sen? Tespih İslam’ın kaçta kaç? Niye Allah bazı şeylere farz, bazı şeylere vacip, sünnet, müstehap, adap diye bir ayırım yapmış? İslam, ince ayarlı bir din. Yeryüzü değişmiş; uzay dünyaya, dünya uzaya gitmiş gelmiş hala

sen eski model bir mantıkla devam edersen olmaz ki. Biz dinimizi eritmeden hayatın akışına göre şekil alması gereken bir Müslüman'ız. Eğer bizim çocuklarımızın önce Matematik öğrenmeleri hayatın şartı olarak gerekli hale geldiyse acilen Matematik öğretiriz. Kur'an'ımızı ezdirmeyiz. Kur'an'ı da gece öğretiriz. Yani acil Matematik gerekecek diye Kur'an'ı bir kenara atmam.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem o gün orucunu bozdu, Ramazanı Şerif'ten sonra kaza etti onu. Ümmet'in derdini anlamayan, Ümmet'in ordusunda asi olarak dolaşır. Bizim derdimiz ne senin derdin ne? Bu mahallede bir cami var. Sen orada tutup bir cami daha yapıyorsun. Ne olacak? Doldu mu bu cami hayatta? İki tane ihtiyaç, emekli üşeniyorlar o camiye gitmeye. Yetmiş metre yürümesinler diye sen bir cami daha yapıyorsun. Ümmetin camiden önce ihtiyacı olan binalar yok mu? O camiye gelecek on tane genç bulsan, onlara rüşvet olarak o cami parasını versen de, öbür camiye gitseler de ümmet bir namaz kılan genç görse daha iyi olmaz mı? Tutturmuşsun cami yapmak, cami. Emekli olan beş kişi bir araya gelip bir cami yapıyorlar. Böyle şey olur mu? Ümmet pratiklik istiyor. Hayat, saniye içerisinde değişiyor. Yirmi dört saat yirmi dört tane tür olay çıkıyor. Sen hala bin dokuz yüz kırklardaki kafayla İslam'a hizmet etmeye çalışamazsın.

İşte Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in orucunu bozduğu bir yerde onu bile anlamayan olmuş. Filan cephede Ümmeti Muhammed mesela şimdi moda çıktı: Caiz mi Filistinlilerin beline bomba bağlayıp filan yerde patlatması? Ne caiz ya? Ya ne caiz? Ne caiz? Telaviv'de çocuk da varmış. Filistinlinin evinde çocuk yok mu? Sen bu fetvayı nerden? Var mı İslam'da çocuk öldürmek? Ha çocuk öldürmek yok, çocuk olarak ölmek var İslam'da demek ki. Sen burada ne hakla konuşuyorsun? Bir gün elektrik kesilse, kombi çalışmasa hastanelik oluyorsun şımarık. Yetmiş senedir hala soğuya karşı bile dayanamadın. Adam yetmiş senedir çadırda duruyor. Onun derdini ne zaman anladın da onunla ilgili fetva verecek hale geldin? Böyle şey olur mu? Herkes kendi derdini biliyor. Oradaki mü'min kıvraniyor, namusu tehlikede, malı yok, canı yok, camiye silahlı bombardıman yapıyor, camide adam ölüp gidiyor. Sen hala öyle yapması caiz mi böyle yapması caiz mi? Yanlış şeyler bunlar. Oranın derdi başka, oranın âlimleri düşünsün, dinlerini yönlendirsinler.

Sen beyefendi sana turist Müslümanlık yakışıyor zaten. Yani burada biz neyi konuşuyoruz? Ümmeti Muhammed'in umumuyla ilgili meselelerde biz küçük bir ayrıntıya takılıp kalırsak oruç bile olsa o ayrıntı velev ki oruç olsun. "Ee ben orucumu tutuyorum sana ne?" İyi de ordunun başına belasın seni sedyeyle götürecekler bir saat sonra. Âdem aleyhisselamdan beri beklenen bir fetih gerçekleşecek senin orucunu mu bekleyeceğiz biz? Hadis konuşuyoruz arkadaşlar, hadis konuşuyoruz. Orucu tahkir değil hâşâ, estağfurullah, öyle değil. Oruç tahkir olsa Medine'de "oruç tutmayın" derdi Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. O ayrı bir konu. Ama ona ara vermemiz gereken bir noktaya geldik:

Bir insanın parmağının kırılmasıyla damarının kopması aynı şey mi? Birinin damarı koptu, öldü. Öbürünün parmağı kırıldı, kırık parmak kalır. Oruç parmak gibi. Burada şirkin başının ezilmesi, Âdem aleyhisselamdan beri, Habil Kabil kavgasından beri Mekke'nin kurtuluşu bekleniyor ya. On bin, yirmi bin senelik beklenti bu. Sen beyefendi iftar sofrasına hazırlanıyor. Hayır, hayır, Müslüman pratik adamdır. Bu fetihten bugüne intikal eden çok mühim bir ders kardeşler.

İkinci mühim meselemiz yine Sahihi Müslim'den hadis olarak okuyoruz ki: Ensar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi sekiz sene sırtlarında taşıdılar. Dava olarak, din olarak vicdanlarında taşıdılar. Efendimiz'i Mekke'yi fethedecek hale getirdi ensar. Allah onlardan razı olsun. Lakin şeytan rahat bırakmadı arkadaşlar. Ebu Süfyan Mekkeli müşriklerin o zamanki başı, iki tane Ebu Süfyan var

bizim tarihimizde. Bir –ikisi de Efendimiz’in amansız düşmanı- biri: Ebu Süfyan bin Harb. Öbürü de: Ebu Süfyan bin Haris’tir.

Ebu Süfyan bin Haris, Efendimiz’in amcası Haris’in oğludur. Şair bir adam, az işkence yapmamış Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Amcasının oğlu olduğu halde yani Efendimiz’in Mekke’den çıkmasına, hicret etmesine sebep olan hainlerden birisi. Ebu Cehil’in oğlu İkrime’yi bile Efendimiz affetti. “Gelsin, affettim onu.” dedi. Bu Ebu Süfyan bin Haris, yani amcasının oğlu olan Haris, Mekke fethedilirken çoluk çocuk kaçtı. Yolda Efendimiz’e sığınmak istedi, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de: “Yüzüme göstermeyin onu.” Buyurdu, affetmedi onu. Sonra hanımlarından bir tanesi: “Ya Resûlullah! Amca çocuğunu affetmedi derler senin için.” Dedi de öyle huzuruna kabul etti onu. Yani iki tane Ebu Süfyan var.

Şimdi Ebu Süfyan gibi bir adam gelip Müslüman oldu vesaire bir noktaya gelindi. Şimdi Ebu Süfyan Müslüman oldu, bir Ebu Süfyan Müslüman oldu, amcasının oğlu. Öbür Ebu Süfyan Müslüman oldu, Mekke’nin ağası. Ashabı kiramdan ensardan olanlar, ensar kim? Medineliler. Efendimiz nereli aslında? Mekkeliler. Eee dediler ki kendi aralarında: “Ee bu adam bize dönmez artık.” Dediler. Bu cümle çok kaba bir cümle arkadaşlar. Bu adam dedikleri kim? Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Niye dönmez diyorlar? Yani Mekke fethedildi, amcasının çocukları O’nu bağrına bastı. Ebu Süfyan bağrına bastı. Daha ne istiyor işte! Yani tamam, Mekke’yi buldu, Mekke’ye döndü.

Hâlbuki müşrikler Efendimiz’in evini tarumar etmişlerdi, Efendimizin kalacak evi de yoktu. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem kulağına geldi bu cümle, Ebu Hureyre radiyallahu anha dedi ki: “Bana çabuk ensarı topla!” Ensarı topladılar, hepsi bir yere geldiler. Kalabalık onlar tabi. İki bin kişiden fazla ensar. Efendimiz buyurdu ki: “Bu adam bir daha bize geri gelmez’ lafı çıktı mı ağzınızdan?” dedi. “Maalesef söyledik ya Resûlullah.” Dediler. “Nasıl böyle bir şey söylediniz?” Dedi. “Dedik ya Resûlullah işte, cahillik ettik.” Dediler. Efendimiz buyurdu ki sallallahu aleyhi ve sellem: “Siz beni ne zannediyorsunuz? Yaşarsam sizinle, ölürsem sizinle. İyiliklerinizi unutmam, sizden dönmem.” Buyurdu. Hadisi şerif söylüyorum arkadaşlar. “Yaşarsam sizinle ölürsem sizinle.” Buyurdu sallallahu aleyhi ve sellem.

Burada ensar tabi Ebu Hureyre radiyallahu anha diyor ki: “Sadece çocuk gibi ağladılar, başka bir şey yapamadılar. Pişman oldular böyle bir söz ağızlarından çıktı.” Ama bu sözü söylemeye müsait bir ortam tabi. Yani sekiz sene uzak kaldığı, dedesi İbrahim aleyhisselamdan kalma bir yer, buluştu toprağıyla geri dönmez bir daha düşündüler.

Kardeşler;

Bir kere daha insan karakteriyle karşıyoruz. Bir kere daha Peygamber ahlakıyla karşılaşıyoruz. İnsanoğlu değil mi şeytan aklına getirdi ki bir daha Peygamber Medine’ye dönmez, bizi kullandı. Güç kazandı bizim sayemizde niye bir daha geri gelsin. Makul mü? Makul hakikaten. “Mekke’den sizi idare edeceğim. Size birer kooperatif üyeliği veriyorum, tamam siz orada işinize bakın” deyip kapatabilirdi bu açığı. Düşündüler. Böyle düşündüler. Kazara Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem kulağına gelmeseydi bu fitne büyüyecek Mekke’de belki ilk kanı Müslümanlar kendi aralarında akıtacaklardı. Çünkü ensara diğer sahabeler muhakkak cevap vereceklerdi, muhacirler. “Ne biçim konuşuyorsunuz, ne terbiyesizlik bu?” diyeceklerdi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem müdahale ettiği için yara henüz büyümeden, kanamadan kapatıldı.

Burada bir şey daha görüyoruz, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Bu dinin merkezi Mekke, çocuklar ne var bunda, elbette Mekke’de durmam lazım, ama sizi de çok seviyorum ha. Gelin bir kucaklayayım sizi.” Deyip bu olayı böyle de kapatabilirdi. Onlar yine özür dilerlerdi. Cevap çok muhteşem arkadaşlar. Çok muhteşem! “Ölümüm de yaşamım da sizinle olacak.” buyurdu.

Bu hassasiyeti Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden bize ders olarak alıyoruz. Demek ki en yakınların bile seni anlamıyor olabilir. En yakınların ki ensar, kardeşler kuru kuru Medine’ye gel, orada görüşürüz, fuarlarda filan görüşürüz diyen bir grup değil. Allah için can verdiler, mal verdiler. Kur’an şahit onların samimiyetine, ihlasına. Buna rağmen şeytan becerip onları bile kandırdığı oldu Efendimizin hakkında. Hani diyelim ki diğer ashabi kiram mesela deselerdi ki: “Bilal şimdi, eski topraklarına geldi, bir daha Medine’de ne işi var?” Deselerdi bunun bir anlamı olurdu. Bilal insan, onlar gibi insan. Ama Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hakkında bile böyle düşünebildiler. Uyarılınca hizaya geldiler, dosya kapandı. Allah onların kusuruna bakmadı bundan dolayı. Çünkü insan değil mi ara sıra midesi gaz yapar. Ondandır sakınca yok. Böyle gördü. Ama Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem cümlesi çok önemli arkadaşlar. Çok önemli! Çok önemli! Vefa kelimesini yeterli görmüyorum vefakâr demek için. Makul olan da Efendimizin Mekke fethedilince oraya yerleşmesiydi. “Nerede kalacaksın ya Resûlullah fethedilince?” Diye sordular. “Bize yer bırakmadılar ki burada, dedelerimden kalan ev bile gitmiş.” buyurdu. Misafir olarak kaldı.

Bir önemli mesele daha kardeşler: Kâbe, İbrahim aleyhisselamdan beri orada var. Adem aleyhisselamdan beri yapı olarak vardı, İbrahim aleyhisselamdan beri işletmesi var olan bir bina olarak bulundu. Kâbe’nin sembolik bir anahtarı var kapısının, bu bir ailede duruyor. İşte filan sülalede duruyor. Hacılara su dağıtmak filan sülalenin görevi. İşte otelcilik hizmeti yapmak filan sülalenin görevi. Hâlâ bu sistem böyle devam eder şimdi bile.

Ebu Talib’in çocukları, Efendimiz’in amca tarafları aleyhisselatu vesselam su işi ile ilgili görev yürütüyorlar. Onur duyuyorlar bununla. Hacılara su dağıtıyorlar. Hâlâ o görev öyle devam ediyor. Başka bir Osman bin Talha isimli birisi de -müşrik- Kâbe’nin anahtarı onda duruyor. Dedelerinden beri anahtar onda duruyor. Fetih gerçekleşmiş, putlar temizlenmiş, Efendimiz ilk tavafını yapmış, müşriklere af ilan edilmiş. Her şey yerine oturmuş. Ali gelmiş kerremallahu veche Efendimiz’e diyor ki: “Ya Resûlullah!” diyor “Şu Kâbe’nin anahtarlarını da bizim ailemize ver de şu şeref tam bizde olsun. Su görevi bizde, anahtar da bizde bulunsun.” Buyurmuş ki: “Bu anahtar daha önce kimdeydi?” “Osman bin Talha’daydı ya Resûlullah.” demiş. Yani aile olarak onlarda. “Bana Osman’ı bulun.” demiş. Osman’ı getirmişler. “Gün vefa günüdür, anahtarını al!” demiş. “Gün vefa günüdür, anahtarını al!” demiş. Ali bin Ebi Talib radiyallahu anh donakalmış orada. İtiraz yok.

Dernek, yirmi sene çalışmış, vakıf yirmi sene çalışmış. Kongrede becerip devirmişsin, adamları vakfa da sokmuyorsun bir daha. Ve Peygamber’in rızası için, Allah için sen bunu yapıyorsun, Peygamber’in müşrik bir adama Kâbe’nin anahtarını teslim ederek “vefa günüdür bugün” diyor.

Osman bin Talha da iman etmeden anahtara tutmamış bir daha tabi. Bu vefaya karşı ne yapacaksın ki? İman et, demeye gerek yok ki böyle bir adama. Sende gördüğü iman etmesi için yeterli zaten.

Kardeşler;

Vefa kelimesi Efendimiz’i anlatmaya yetmez. Örneklerini görüyoruz. Böyle bir şey olur mu ya!

Kardeşler;

Mekke'nin Fethi; Hayber'in Fethi, İstanbul'un Fethi değildir. Mekke, gönüllerin fethedildiği gündür. İslam'ın ideallerini ayağa kaldırdığı günün adıdır. Dolayısıyla Mekke'nin fethi kutlanmaz. Mekke'nin fethi ruhlarda yaşanır. O vefa, o samimiyet, o ihlâs, o tedbir, o aşk, o heyecan orucu bile kesmenin adı Mekke'nin Fethi'dir. Yeri geldiğinde orucu kesersin. Yeri geldiğinde namazı yarım bırakıp devam edersin hizmetine. Mekke'nin fethi o gündür. Allah fetih erbabı olarak ruhlarımızı teslim etmeyi hepimize müyesser kılsın.

Ve'lhamdülillahi rabbil alemin.